

אביו של הקורבן איברהים (מימין) אמר, שבנו הצעיר לא הספיק אפילו להתחתן. לידו אחיו הקטנים של איברהים ומאחור סבו הזקן. כל הנזרים האבלים יושבים בבית אחד, בעוד הנשים יושבות בבית אחר.

דם בטולכרם

(המשך מעמוד 57)

מבין העננים הכהים. בין הזרים היתה פרושה כופיה שחורה, שכיסתה את הקבר הטרי. ליד הקבר פרחו זה עתה סיתוניות ורודות של גשם ראשון, ועלים ראשונים של נרקיסים כבר ניצנצו מתוך האדמה שרוותה. התהלוכה הגיעה לבית הקברות, תוך קריאה מונוטונית ומתמשכת: „אללה אכבר“. הצועדים עצרו ליד הקבר, הניפו את הדגלים ואת הזרים באוויר.

מישהו מבין הצעירים נשא נאום פוליטי קצר. הוא תקף את טוריה ואת „המורדים“. הוא תקף את מדינות ערב שעומדות מנגד ואינן מתערבות. הוא קרא קריאות תמיכה נרגשות בערפאת ובמדיניותו, ונשא הספר לחברו עאמר. אחרי שנגמר הנאום הקצר, התבקד שו כל הנוכחים לשבת על הארץ, לעריכת תפילת המת. השקט שוב השתרר בבית הקברות שבקצה המחנה. כולם התפללו חרישית, רק שיפתר תיהם נעו. ילד קטן, כנן שמונה, יחף, ישב בצד על סלע רטוב ומירר בככיל. זה היה אחיו הצעיר של עאמר. הוא התייתם לפני שנה מאמו, ועכשיו שכל את אחיו הגדול.

לפתע הופרה הרממה של המתפללים. אשה צעירה, במיטפתחתי ראש לבנה, באה בריצה מכיוון מרכז המחנה. היא הודיעה שכרצע הכרזיו עוצר על המחנה. באופן אינסטינקטיבי התרוממו כולם מעל האדמה, והביטו לאחור, לעבר המחנה. מישהו מבין הצעירים קרא לכולם לשבת, והם חזרו לתפילה.

אחרי שגמרו להתפלל, התארגנו שוב כולם בגוש מלוכד — הזרים כמרכז והדגלים הפלסטיניים בצידם — והתחילו לצעוד בחזרה לכיוון מרכז המחנה.

משם התכוונו ללכת לבית הקברות של העיר טולכרם, לקיבור של איברהים.

עדנה זאת הסטודנטית לפילוסופיה המקובלת מאוד על אודי דיין. עד כדי כך שהם מסוגלים, כמוכח למעלה, לרקום במשותף צימיו לכרית. אחרי הכל, גם עדנה היא, כמו אודי, ילידת נהלל.

לילד שעברה כמארהת במלון הילטון בתל-אביב, ומשם עברה למישרו של ברגל. בדחנן הזמין את שרי למיסעדה סינית בחיפה.

בנואה לתחושה

בדחנן הפסיק את ניקוריו הקבועים בנהלל. הוא נראה עם שרי גבע באירועים שונים ואף הזמין אותה להילוות אליו לטקס הקמת האגודתה לזכר חללי השיריון. באותו טקס הופיע בדחנן עם בנו ושרי עם בנה. הילדים הם בני אותו הגיל. היום מחלק אודי את זמנו בין נהלל ותל-אביב, שם הוא גר יחד עם חברתו היפהפיה עדנה ויסמן. עדנה, ילידת נהלל, היא סטודנטית לפילוסופיה. לאחרונה רווחו השמועות כי אודי ועדנה נפרדו. צלצלתי אליהם והם הזמינו אותי לבקר בביתם.

כשהגעתי מצאתי את אודי ישוב על אסלת בית-השימוש כשהוא כותב במכונת-כתיבה. שאלתי אותו אם יש משמעות להופעה יוצאת-דופן זו, והוא ענה: „אני נמצא עכשיו בהמתנה. הצליחו לנעול אותי מבחינה מישה פטית. לכן אני מקדיש מזמני הפנוי

ברוריה היא אחד האירוי עם בחייו של יוסי בדחנן. מהזמן שהכיר את טליה.

את טליה דיין. הם נגששו בכיתו של תת-אלוף (מיל') רן פקר, הטייס. טליה הגיעה עם חברה ויצאה מהמסיבה עם בדחנן. התת-אלוף הזה החל מתגורר בביתם של אודי וטליה דיין בנהלל. עוברת, שכוכור, הכעיסה את אודי, שפנה לרבות ובקש להוציא את המאהב מהבית. המשק בנהלל הוונח, ואודי החליט לשוב ולנהל אותו.

אימון בחצוצרה

בכל פעם שבדחנן הגיע לנהלל, פגש כאורי שהסתובב בחצר. נוכחותו של אודי הפריעה לבדחנן והוא אמר זאת לטליה. ביחוד הופרעה שנתו בשעות הלילה, כשאורי ישב כחרדו כלול והתאמן בנגינה בחצוצרה. אודי הקים רעשי-אימים ושנתו של בדחנן נדרה. טליה הציעה לבדחנן לעבור ולגור עימו בוויולה שלו בקרי סריה.

הסירור לא נראה לבדחנן. למרות שטליה היתה מצוידת במפתח של הווילה בקיסריה, לא היה בדחנן מעוניין שתעבור לגור שם דרך קבע. על אותו נושא החלו ויכוחים ביניהם. באותם ימים הכירה עינת, אשתו של יוסי בדחנן, סגן צעיר, המשרת בחיילים בחיפה והם הפכו להיות זוג.

הזמנה למיסעדה

לבדחנן נודע הרבה והוא ביקש מאשתו הפסיק פגישות אלה. אשתו ביקשה ממנו גט. יוסי בדחנן פנה לדידור יאנוש, האלוף (מיל') אביגורוד ברגל, ובקש עצה כיצד לצאת מהסכר אליו נקלע. במישרו של יאנוש, אשר מנהל היום חברה לייצור אסטרטגי (וגם מחצבה) הכיר את הפקידה שרה גבע, ונצמד

המישכחה תמונה קבוצתית של כל מישפחת בישראל, שצולמה זמן קצר לפני מותו של איברהים (מזוהן, מסומן בחץ). במישפחה נותרו 10 אחים ואחיות. איברהים היה הבכור.

מישרד-הביטחון חוזר ומודיע בשבועות האחרונים שוב ושוב על מדיניות הירד הקשה שהוא מנהיג מעתה בשטחים. הודעות כמו מחזירות את הגדה לראשית 1982. לימים השחורים שבהם נהרגו פלסטינים מדי יום ביומו בעת „ירי באוויר כזמן פיוזר הפגנות“. האווירה החדשה שישנה מהווה עידוד לשוטרי מישמר-הגבול צמאי הנקם, מררבת אותם לזכא בכוח כל ביטוי ציבורי בשטחים הכבושים.

כך קרה גם הפעם. התלוצכת-האבל, שהיתה בלתי אלימה לחלוטין, התקדמה לעבר מרכז העיר. החיילים לא רצו לוותר. מכונת הגאז המרמיע רדפה אחריהם והתחילה להתזז גאו לעבר הצעירים. בתוך דקות ספורות נותרו ברחוב הריק שליד מישרת טולכרם כמה זוגות נעליים, שכעליהן נטשו אותן כמנוסתם, ושירידי הזרים הרעניים, שלא זכו להגיע לקיבור הטרי של איברהים, בקצה השני של העיר. בלילה מסר דובר צה"ל עוד הודעה מרגיעה. על הפגנה בלתי-יוקית שצעדה בשעות הצהריים בעיר טולכרם, המפגינים, טען דובר צה"ל.

מרחוק, כמעלה הרך, נראו שני גיפים של מישמר-הגבול והמכונת האדומה המפורסמת, שפותחה בנצרת עילית במיוחד לפיוזר הפגנות בעזרת גאז מרמיע ומים, הצובעים את המפגינים בצבע אדום שייקל על זיהוים. הצעירים לא נרתעו, והמשיכו לצעוד ולקרא סיסמות. התהלוכה היתה מסודרת למופת. איש מהצועדים לא החזיק כידו מקל או אבן. כוונתם לא היתה להתנגש עם נציגי השלטונות. זו היתה תהלוכת-אבל, שבאה לכבד את זכר שני הצעירים שנהרגו יומיים קודם בעת הפגנת תמיכה בערפאת, בעמידתו נגד מדיניות הסורים.

אך אנשי מישמר-הגבול לא היו מוכנים לוותר. שוטרי החיל טרם נרגעו מאסון שפקד אותם אך לפני שבועיים בצור, שם נהרגו 29 מחבריהם. יצר הנקמנות כער בעצמותיהם, ותושבי השטחים הכבושים מהווים עתה קורבן נוח לפרוק עליו את ירייהם האלה. במיוחד אחרי שנכנס לתפקידו בנימין (פואר) בראלעזר, המושל החדש ישן של השטחים הכבושים.